

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. JMK 131757/2015, sp. zn. S-JMK 128373/2015/ODOS/Ša,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2015, č. j. JMK 131757/2015, sp. zn. S-JMK 128373/2015/ODOS/Ša (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze

dne 2. 7. 2015, č. j. ODSČ-44408/14-18 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 11. 2014 v 8:21 hodin na křižovatce ulic H. a J. v B. jako řidič motorového vozidla nezastavil vozidlo na signál s červeným světlem „Stůj“ a pokračoval v jízdě. Za spáchání předmětného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 3.750 Kč a byla mu stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba

V žalobě ze dne 23. 12. 2015, doručené krajskému soudu následujícího dne, žalobce namítá, že ve správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti a nebylo tedy prokázáno, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil. Klíčovým důkazem byl v dané věci videozáznam přestupkového jednání pořízený policisty. Tento však zachycuje zcela jiné vozidlo, než které vlastní (a v inkriminované době řídil) žalobce. Vozidlo na videozáznamu má bílou střechu, na což ve výpovědích upozorňovali i svědkové. Žalobce byl nicméně zastaven ve vozidle zn., RZ:, které světlou střechu nemá a nikdy nemělo. K prokázání zde uvedeného žalobce přikládá fotografii svého vozidla, kterou navrhuje provést jako důkaz při jednání. Žalobce je přitom přesvědčen, že tento důkaz měly z úřední povinnosti provést již správní orgány. Dále navrhuje provedení dokazování svědeckou výpovědí manželky žalobce paní K. K. a fotodokumentací vozidla z STK pořízenou v červenci 2014, kterou si má krajský soud vyžádat.

Žalobce dále zastává názor, že oba policisté vypovídali nepravdivě, když tvrdili, že stáli na ulici J. před křižovatkou s ulicí H. na semaforu jako třetí nebo čtvrté vozidlo a současně byli schopni pozorovat světelnou signalizaci na ulici H., po které měl jet žalobce. Taková situace je nemožná, což žalobce dokládá fotografií výhledu z policisty označeného místa. Skutečnost, že je semafor viditelný na videozáznamu, je způsobena tím, že tento byl pořízen v cca osmdesátinásobném přiblížení. Výhled policistů na předmětný semafor byl velmi omezený, a to jak značnou vzdáleností, tak ostrým úhlem, pod nímž světelnou signalizaci viděli. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že ze snímku pořízeného policisty nelze seznat, o jaký typ vozidla se jednalo a není z něj rozpoznatelná SPZ. Jediný závěr, který lze ze snímku učinit, je ten, že vozidlo tmavé barvy se světlou střechou projelo křižovatkou. Žalobce je tak přesvědčen, že záznam absolutně nepostačuje k identifikaci vozidla, přičemž policie dle jeho mínění mohla v místě pořídit obdobný záznam kdykoliv a mohl na něm také být v zásadě kdokoli. Žalobci tak není zřejmé, z čeho dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že se jednalo konkrétně o vozidlo zn.

Žalobce se dále pozastavuje nad tím, proč byl záznam sestříhán takovým způsobem, že z jeho pokračování není zřejmé, jakou registrační značku předmětné vozidlo má. Ze záznamu zároveň není patrné, zda křižovatkou poté neprojelo i další vozidlo, a zda se tedy řidič vozidla, jímž má být podle svědků žalobce, nerozhodl nezabrzdit na základě důvodné obavy, že by do něj vozidlo jedoucí za ním narazilo. K tomu žalobce cituje z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2014, č. j. 51 A 9/2013-26, podle něhož řidiče, který

vjel do křižovatky na signál s červeným světlem, nelze potrestat, aniž by bylo zkontrolováno, zda mohlo vozidlo ještě před světelným zařízením bezpečně zastavit. Tyto nejasnosti mohly být odstraněny, pokud by pořízený záznam i dále pokračoval, resp. nebyl sestříhán. Skutečnost, že záznam končí již v okamžiku projetí vozidla křižovatkou, nasvědčuje spíše tomu, že další dění neproběhlo tak, jak tvrdí svědci, a že se jedná o záznam, na němž žalobce (ani jeho vozidlo) zachycen není. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, který je dle jeho názoru na posuzovanou věc zcela příléhavý.

Žalobce shrnuje, že rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a trvá na tom, že přestupku se zjevně dopustila jiná osoba. Proto navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

K žalobě se žalovaný vyjádřil v tom směru, že v průběhu správního řízení žalobce ani jeho zmocněnkyně nevznesli žádné konkrétní výhrady ohledně předmětného přestupku. Zmocněnkyně žalobce podala proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, proto ji prvostupňový správní orgán vyzval k jeho doplnění, k čemuž jí stanovil přiměřenou lhůtu. Po marném uplynutí této lhůty bylo odvolání společně se správním spisem postoupeno žalovanému, který o podaném odvolání rozhodl dne 13. 10. 2015. Až dne 23. 10. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán doplnění odvolání. K tomuto opožděnému odvolání se již žalovaný nevyjádřil vzhledem k tomu, že bylo podáno až po vydání rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že všechny námitky, které žalobce uvádí v žalobě, měl možnost uplatnit v průběhu správního řízení. Takto však neučinil. Jakkoliv je přitom správní soudnictví postaveno na principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, a liknavost žalobce nelze zhojit až v navazujícím soudním řízení. Na podporu tohoto svého tvrzení žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.

Žalovaný dále vyzdvihuje, že je na odvolateli, aby vymezil rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení. Pokud žalobce podal pouze blanketní odvolání, bylo povinností žalovaného v zásadě toliko přezkoumat soulad prvostupňového rozhodnutí a průběhu správního řízení s právními předpisy. Žalovaný se domnívá, že v nynějším soudním řízení již nelze přezkoumat důvodnost námitk zpochybujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově vzneseny až v žalobě. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány jakkoliv pochybily, nic mu nebránilo v tom, aby skutková zjištění rozporoval nejpozději v odvolacím řízení. Právě z těchto důvodů již Krajský soud v Brně v obdobných případech žalobu zamítl. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že prvostupňový správní orgán opatřil dostatek důkazů o tom, že právě žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku, který mu byl kladen za vinu.

Nad rámec zde uvedeného se žalovaný ve stručnosti vyjadřuje i k samotným „opožděným“ skutkovým námitkám. Dle mínění žalovaného je z odůvodnění obou rozhodnutí patrné, že se přestupku dopustil právě žalobce. Za stěžejní důkazy žalovaný považuje

svědecké výpovědi zasahujících policistů a videozáznam, které jsou naprosto konzistentní a vylučují účelové závěry žalobce obsažené v žalobě.

Žalovaný shrnuje, že žalobu nepovažuje za důvodnou a navrhuje, aby ji krajský soud zamítl.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 23. 3. 2015, v níž uvedl, že právní předpisy nijak neomezují uplatnění nových námitek až v řízení o žalobě. Dle mínění žalobce je zásadní, že správní orgány neprovedly dostatečná skutková zjištění a nedostály tak svým povinností vyplývajícím ze zásady materiální pravdy. Žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 2015/2014-46, pak na posuzovanou věc nedopadá, neboť v tehdy posuzované věci se žalobce v průběhu správního řízení k věci vůbec nevyjádřil a veškeré námitky uplatnil až v žalobě, a to navíc u protiprávního jednání, které bylo zaznamenáno ověřeným měřidlem, tedy důkazem jen obtížně zpochybnitelným.

Nyní posuzovaná věc je však odlišná. Žalobce se ve věci vyjádřil opakovaně, spáchání přestupku od počátku popíral a uváděl argumenty na svou obhajobu. Jeho jednání mělo být navíc prokázáno pouze výpovědí policistů a nekvalitním videozáznamem. Žalobce odkazuje na rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, v němž Nejvyšší správní soud rozlišil dvě typové situace pasivity obviněného ve správním řízení a připustil možnost uplatňování námitek, které mohly být vzneseny již v průběhu správního řízení, až v řízení před soudem. Žalobce opětovně zdůrazňuje, že on navíc v přestupkovém řízení pasivní nebyl, neboť deklaroval, že se přestupku nedopustil a uváděl pro to relevantní důvody. Jediné, v čem jeho argumentace v nynějším řízení přesahuje vyjádření ve správním řízení, je poukaz na vady při dokazování, které jsou však takového charakteru, že je měly i bez námítky žalobce odhalit samy správní orgány. Proto je žalobce přesvědčen, že je krajský soud povinen se jeho námitkami zabývat.

Žalobce dodává, že dle jeho mínění měly v daném případě správní orgány k dispozici sadu důkazů, která by mohla být postačující ke zjištění skutkového stavu, pokud by ovšem tyto důkazy splňovaly požadavky na jejich kvalitu. S ohledem na vady těchto důkazů se nabízí prostor pro zvažování dalších variant skutkového děje, z nichž některé zmiňoval již v přestupkovém řízení žalobce. Správní orgány se však tvrzeními žalobce náležitým způsobem nezabývaly.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 25. 11. 2014 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno ze strany Policie ČR, Městského ředitelství policie Brno, oznámení přestupku, v němž se podává, že dne 10. 11. 2014 v 8. 21 hodin bylo na ulici H. hlídkou PČR zastaveno a kontrolováno vozidlo zn.

....., reg. zn., které řídil žalobce. Důvodem kontroly byla skutečnost, že žalobce při průjezdu křižovatkou H. – J. nerespektoval červený signál „Stůj“ na signalizačním zařízení. Společně s oznámením přestupku byl prvostupňovému správnímu orgánu postoupen i videozáznam zachycující popsané jednání. Ve věci se konalo dne 25. 5. 2015 ústní jednání, jehož se účastnila zmocněnkyně žalobce paní L. S., která do spisu doložila plnou moc k zastupování ze dne 14. 4. 2015. Při jednání byly provedeny mimo jiné svědecké výpovědi zasahujících policistů pana Z. K. a pana T. F. Oba svědci v zásadě shodně vypověděli, že při výkonu své služební povinnosti zaznamenali na křižovatce ulic H. a J. vozidlo, které pokračovalo v jízdě, byť v jeho směru svítilo na signalizačním zařízení červené světlo. Toto jednání bylo zachyceno i na videokameru. Následně zastavila hlídka PČR vozidlo na ulici H., kde byl jako řidič ztotožněn žalobce. Podle svědka F. byla záměna vozidla vyloučena mimo jiné i proto, že vozidlo mělo odlišné zabarvení střechy (na střeše byla umístěna fólie v jiné barvě než zbytek vozidla). Žalobce s přestupkem nesouhlasil a požadoval, aby byla věc projednána ve správním řízení. Po provedených výpovědích byl dán prostor zmocněnkyni žalobce, aby se k věci vyjádřila, tato však pouze uvedla, že se vyjádří písemně ve lhůtě jednoho měsíce.

Dne 25. 6. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán vyjádření zmocněnkyně žalobce, v němž uvedla, že žalobce popírá, že by se jemu vytýkaného jednání dopustil, neboť na světelném zařízení svítila v inkriminované době ještě stále oranžová a pro žalobce již nebylo bezpečné zastavit, proto křižovatkou projel. Ke svědeckým výpovědím zmocněnkyně žalobce uvedla, že policisté se pravděpodobně podívali až v době, kdy na něm svítila červená, což nelze vyloučit, protože policisté sami vypověděli, že si již událost přesně nevybavují. Dále zmocněnkyně namítla, že z videozáznamu je patrné pouze tolik, že křižovatkou projelo vozidlo bez bližších identifikačních znaků. Nemuselo se tedy jednat o vozidlo žalobce.

Na základě zjištěných skutečností považoval prvostupňový správní orgán skutkový stav za zcela objasněný, pročež vydal dne 2. 7. 2015 rozhodnutí ve věci samé, proti němuž podal žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně blanketní odvolání. Prvostupňový správní orgán vyzval zmocněnkyni žalobce k doplnění odvolání, a to ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy. Po marném uplynutí lhůty bylo odvolání postoupeno žalovanému, který o něm rozhodl napadeným rozhodnutím dne 13. 10. 2015 tak, že jej zamítl, neboť naznal, že prvostupňové rozhodnutí je zcela věcně správné a zákonné. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobce doručeno dne 23. 10. 2015. Téhož dne obdržel prvostupňový správní orgán podání zmocněnkyně žalobce nazvané jako „doplnění odvolání“. V tomto podání zmocněnkyně žalobce opětovně popřela, že by se žalobce jednání, které mu je kladeno za vinu, dopustil. Poukázala na skutečnost, že z videozáznamu nejsou patrné identifikační znaky vozidla a nelze z něj tedy určit, že by se jednalo o vozidlo žalobce. Skutečnost, že na videozáznamu je zachyceno jiné vozidlo, je patrná již z toho, že vozidlo žalobce má bílé polepy na straně vozidla, což je možné prokázat ohledáním vozidla a fotografií žalobce z poslední kontroly STK. Pokud se pak jedná o svědecké výpovědi zasahujících policistů, z těchto je patrné, že svědci si již událost blíže nevybavují. Proto není možné pouze na jejich základě rozhodnout o vině žalobce. Doplnění odvolání bylo postoupeno žalovanému, tento je však vrátil zpět prvostupňovému správnímu orgánu bez jakéhokoliv vyřízení, neboť toto podání vyhodnotil jako opožděné.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Krajský soud přitom nepominul, že žalobce navrhl provedení několika důkazů, avšak s ohledem na stanovisko Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, nepovažoval krajský soud tuto skutečnost samu o sobě za překážku rozhodnutí věci bez jednání. Nadto krajský soud neshledal nařízení jednání v dané věci potřebným.

Žaloba není důvodná.

Veškeré námitky žalobce směřují proti způsobu zjištění skutkového stavu prvostupňovým správním orgánem. Žalobce je přesvědčen, že na základě prvostupňovým správním orgánem provedeného dokazování nebylo možno dospět k závěru, že se jemu vytýkaného jednání, spočívajícímu lapidárně řečeno v jízdě na červenou, dopustil. Přitom poukazuje na konkrétní nedostatky, jimiž zjišťování skutkového stavu dle jeho mínění trpělo. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na pasivitu žalobce v přestupkovém řízení by se krajský soud jeho námitkami neměl zabývat, považuje krajský soud nejprve za nezbytné postavit na jisto, do jaké míry lze za daných okolností napadené rozhodnutí, a potažmo jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové, podrobit soudnímu přezkumu.

V této souvislosti krajský soud předně nepřehlédl, že žalobce nebyl v řízení před správními orgány zcela pasivní, neboť využil možnosti vyjádřit se prostřednictvím své zmocněnkyně k provedení dokazování. Takto učinil v (nedatovaném) písemném podání doručeném prvostupňovému správnímu orgánu dne 25. 6. 2015. Námitky obsažené v tomto podání se však značně liší od žalobní argumentace žalobce. Ve spisu je dále založeno i (nedatované) doplnění odvolání, které bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 23. 10. 2015. Vzhledem k tomu, že toto doplnění bylo opožděné, neboť bylo podáno nejen po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě k doplnění odvolání, ale dokonce až poté, co již žalovaný ve věci vydal rozhodnutí, nebylo k němu ve správním řízení přihlíženo. Nadto ani předmětné doplnění odvolání neobsahuje námitky, které žalobce uplatnil v žalobě. Lze tedy shrnout, že ačkoliv žalobce nebyl ve správním řízení absolutně pasivní, stěžejní část své argumentace si šetřil až do řízení soudního, byť mu nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil kdykoliv v průběhu správního řízení, a to jak u prvostupňového správního orgánu, tak v rámci odvolání, které však podal pouze jako blanketní.

Krajský soud proto musel vážit, zda lze k žalobcem uplatněným námitkám přihlídnout, či zda je dokonce na místě provést jím navrhované důkazy. Jakkoliv není smyslem soudního

přezkumu aktů orgánů veřejné správy nahrazovat řízení před správním orgánem, neznamená to nutně, že by pasivita žalobce ve správním řízení musela vždy vyústit v jeho neúspěch v jím iniciovaném navazujícím soudním řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015-47, (na nějž v replice poukázal i žalobce) vymezil dvě varianty, které je třeba v řízení před správními soudy rozlišovat a judikoval, že pokud „*již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.*“ Jiná situace však nastane tehdy, pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení dostatečně dokazování rozhodných skutečností neprovedou. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dovodil, že v takovém případě „*postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně oddělil „zrno od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.*“

V daném případě je krajský soud přesvědčen, že se jedná o prvně zmiňovanou variantu, neboť prvostupňový správní orgán ve věci zjistil skutkový stav způsobem, který nevyvolával pochybnosti o tom, že se přestupku dopustil právě žalobce. Ztěžejními důkazy v dané věci byly svědecké výpovědi zasahujících policistů pana Z. K. a pana T. F. ve spojení s videozáznamem zachycujícím přestupkové jednání. Z tohoto záznamu je zcela patrné, že tmavé vozidlo s bílou střechou nezastavilo na červený signál „Stůj“, ale pokračovalo dál v jízdě křižovatkou. Z výpovědí policistů se pak jednoznačně podává, že hlídka PČR, která předmětné jednání na videokameru zachytila, vozidlo opodál zastavila, přičemž ztotožnila jeho řidiče, jímž byl žalobce. Záměna vozidla byla zcela vyloučena, a to mimo jiné i s ohledem na specifické vlastnosti vozidla, které se vyznačovalo odlišným zabarvením střechy od jeho zbytku. Provedené svědecké výpovědi byly naprosto věrohodné a konzistentní, a to jak vnitřně, tak ve vzájemném srovnání. Skutečnost, že si policisté nepamatovali situaci detailněji, je s ohledem na značný časový odstup zcela pochopitelné a nic to nemění na skutečnosti, že obsah výpovědí byl pro posouzení viny žalobce ze spáchání přestupku dostatečně určitý. Vzhledem k tomu, že provedené svědecké výpovědi tvořily spolu s videozáznamem, jakož i s oznámením přestupku sepsaným na místě samém ucelený důkazní řetězec, nevznikly dle názoru krajského soudu o osobě pachatele přestupku žádné pochybnosti.

Toto jednoznačné zjištění nejsou způsobilé zvrátit ani námitky žalobce obsažené v jím podané žalobě. Pokud se jedná o tvrzení, že na záznamu nemůže být zachyceno vozidlo žalobce, neboť jeho vozidlo zn. Audi, reg. zn. ..., nemá a nikdy nemělo světlou střechu, považuje jej krajský soud za zcela nevěrohodné. Předně nelze přehlédnout, že tuto výhradu žalobce poprvé uplatnil v žalobě proti napadenému rozhodnutí, přičemž pokud by byla pravdivá, není zjevné, proč by ji nevzněl již ve správním řízení. To tím spíše, že se k provedení dokazování žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně vyjadřoval již v podání doručeném prvostupňovému správnímu orgánu dne 25. 6. 2015. V tomto podání

však pouze namítal, že křižovatkou neprojel v době, kdy na signalizačním zařízení svítila červená, ale o něco dříve, kdy ještě svítilo světlo oranžové. Nadto poněkud vágně dodal, že na záznamu je zachyceno vozidlo bez bližších identifikačních znaků a nemusí se tedy jednat o jeho vozidlo. Žalobce se tedy v předmětném podání ani nezmínil o tom, že by snad jeho vozidlo mělo mít jinou barvu než vozidlo zachycené na videozáznamu pořízeném policisty. V doplnění odvolání, které sice nebylo s ohledem na jeho opožděnost v přestupkovém řízení reflektováno, ale je součástí spisu, pak žalobce tvrdil, že na kameru bylo zaznamenáno jiné vozidlo, neboť vozidlo žalobce „*má velké bílé polepy po stranách vozidla*“, což mimo jiné navrhl prokázat fotografií z kontroly STK. Je tedy evidentní, že žalobce s postupem času měnil a přizpůsoboval svoji argumentaci, když nejprve tvrdil, že křižovatkou projel v době, kdy na signalizačním zařízení svítilo oranžové světlo, poté uvedl, že jeho vozidlo má bílé polepy po stranách a následně v žalobě argumentuje tím, že jeho vozidlo nemůže být vozidlem na záznamu, neboť je jednobarevné. Paradoxní je rovněž skutečnost, že žalobce obě posledně uvedená tvrzení, tj. jak ohledně polepů na stranách vozidla, tak skutečnost, že vozidlo žádné polepy nemá, navrhl prokázat fotografiemi z kontroly provedené STK. Je tedy evidentní, že argumentace žalobce je zcela účelová. V neposlední řadě krajský soud zdůrazňuje, že žalobcem navržené důkazy fotografiemi jeho automobilu (ani jeho případné ohledání) by ostatně nemohly představovat důkaz zpochybňující závěry učiněné prvostupňovým správním orgánem, neboť polep automobilu není úpravou trvalou a fólii lze z automobilu kdykoliv odstranit. I kdyby tedy v současnosti (a i na některé fotografii z minulosti) vozidlo žalobce polep nemělo, neznamená to, že jím nebylo opatřeno v době spáchání přestupku. Z tohoto hlediska krajský soud považuje za rozhodné, že totožnost vozidla ze záznamu s vozidlem žalobce zcela nesporně potvrdily svědecké výpovědi zasahujících policistů. Proto považuje krajský soud provedení veškerých žalobcem navržených důkazů (včetně svědecké výpovědi jeho manželky) za zcela nadbytečné.

Pro úplnost se krajský soud věnoval i námitkám žalobce k jednotlivým ve správním řízení provedeným důkazům. Pokud se jedná o pořízený videozáznam, žalobci lze přisvědčit v tom směru, že tento se vyznačuje poněkud nekvalitním obrazem a pouze na jeho základě tak nebylo možné vozidlo jednoznačně identifikovat. V posuzované věci však tento důkaz nezůstal osamocen a byl doplněn o svědecké výpovědi policistů, které s pořízeným záznamem zcela korespondují. Na záznamu je zachyceno, že na oranžové světlo na signalizačním zařízení křižovatkou projela dvě bílá vozidla, následně již na červený signál „Stůj“ projelo tmavé vozidlo se světlou (pravděpodobně bílou) střechou. Záznam je zcela plynulý a není tedy pravdou, že by byl jakýmkoliv způsobem sestříhán. Pokud žalobce zmiňuje sestříhání záznamu, má tím tedy zřejmě na mysli, že prvostupňovému správnímu orgánu byla předložena pouze krátká výseč záznamu (cca 4 sekundy), na níž je zachyceno pouze přestupkové jednání a není z něj patrné, jakým způsobem se situace na místě vyvíjela posléze. Takový postup je však pochopitelný a pro účely přestupkového řízení zcela dostačující. Pokračování v záznamu by nic nepřineslo ani pro identifikaci vozidla, neboť záznam je ukončen v době, kdy vozidlo opouští záběr a nadto již v té době ve výhledu stálo jiné vozidlo, které bránilo zachycení registrační značky. S ohledem na nízkou kvalitu záznamu by navíc registrační značka pravděpodobně nebyla čitelná. V neposlední řadě je ze záznamu patrné, že za dotčeným vozidlem v bezprostřední blízkosti nejelo žádné jiné vozidlo. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by tmavému vozidlu se světlou střechou cokoliv bránilo v zastavení a žalobce ostatně v přestupkovém řízení ani nic takového nenamítal. Výhrady žalobce k pořízenému videozáznamu, jakožto stěžejnímu důkazu v dané věci, tedy nepovažuje krajský soud za důvodné.

Obdobně krajský soud nahlíží též na výhrady žalobce ohledně svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Nutno zdůraznit, že o pravdivosti těchto výpovědí nevznikla v průběhu správního řízení žádná pochybnost. Za takových okolností je třeba vycházet z domněnky věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-117, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54). Námitky žalobce, že policisté nemohli skutkový děj vlastními smysly vnímat, a to s ohledem na značnou vzdálenost a úhel, pod nímž signalizační zařízení pozorovali, nepovažuje krajský soud za opodstatněné. Pravdivost svědeckých výpovědí totiž potvrzuje pořízený videozáznam, z něhož je patrné, že vozidlo skutečně křižovatkou na červený signál projelo. Nadto je zcela patrné, že policisté jednání spatřili, neboť bezprostředně reagovali tak, že dotčené vozidlo následovali a jeho řidiče – žalobce, ztotožnili. Tvrzení žalobce, že záznam mohl být pořízen jindy a za jiných okolností, považuje krajský soud za naprosto absurdní. I výtky žalobce ke svědeckým výpovědím policistů proto krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že rozhodující správní subjekty učinily správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů proto není žaloba důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protož krajský soud rozhodl o nákladech řízení, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. května 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová